

Hồi 33

Nhân Kiệt Đương Thời

Tiểu Linh Ngư chuyển động bàn xây bằng kẽm.

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Chúng ta đã soát qua bốn gian rồi, vẫn chưa tìm được lối ra !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Người yên trí, còn đến hai gian nữa kia mà ! Nhất định là phải có lối ra ở một trong hai gian đó. Chủ nhân trong khu cung điện này, chẳng phải là một ngọc tử, mà không chừa lối ra !

Giang Ngọc Lang cười vuốt:

- Đương nhiên ! Đương nhiên !

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Trong vách đá, là phần mộ, trong vách đồng là nơi chứa vũ khí, trong vách vàng là kho bảo tàng, trong vách sắt là phòng luyện võ, như vậy là hợp lý. Bây giờ, chúng ta mở đến vách kẽm. Người thử đoán xem, trong vách có những gì ?

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt:

- Có phải là ngọ phòng chăng ?

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Ngủ trong một gian phòng bằng kẽm, họa chẳng chỉ có quỷ mới nhắm mắt nổi.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Thế thì trong phòng đó có gì ?

Tiểu Linh Ngư đáp:

- Theo ta nhận xét, thì ...

Bức vách từ từ di động, chàng chưa dứt câu, xuyên qua kẽ hở, một con sư tử từ bên trong nhảy vọt ra, con sư tử lại vọt đến mình Giang Ngọc Lang.

Giang Ngọc Lang xám mặt, lùi nhanh hơn bảy tám bước.

Con sư tử còn nguyên lông, xong da thịt tiêu tan mất, phần trong thân thể là phần bộ xương, chính là một bộ xương, chính một bộ xương bên ngoài được phủ một lớp lông.

Tiểu Linh Ngư cười hắc hắc:

- Con sư tử này hẳn là đỏi lắm, nhất tâm tưởng xung xuất ra ngoài tìm mồi, nó hôm hôm như vậy, qua nhiều ngày nó giữ cái tư thế hôm hôm đó đến lúc chết, nó chết trong tư thế đó. Bởi nó chực chờ bên cạnh cửa, nên vừa hé, là nó ngã tới ngay, bất ngờ nó lại vọt đến người, làm cho người phát sợ ! Ngọc Lang công tử yếu bóng vía quá chừng.

Giang Ngọc Lang cười khổ:

- Trong phòng đó, có nhốt thú ! Ta không tưởng nổi là trong khu này, lại có nơi nhốt thú !

Tiểu Linh Ngư thản nhiên:

- Đã có một bộ óc tân kỳ, nghĩ ra một lối kiến trúc như thế này, thì những gì chủ nhân tạo nên nơi đây, người làm sao tưởng nổi ? Tuy vậy, người ta nhốt thú ở đây, hẳn có một dụng ý ...

Chàng bước vào, bỗng kêu lên:

- Cái dụng ý của chủ nhân ở đây rồi !

Giang Ngọc Lang hấp tấp bước theo.

Gian phòng được trang bị lộng lẫy, nhìn nơi nào cũng có tia sáng chớp chớp, như toàn diện đều nạm ngọc, cẩn châu.

Xem ra, dường tượng một kho tàng thứ hai !

Nhưng, nhìn kỹ hơn, Tiểu Linh Ngư nhận rõ, những tia sáng đó do nhiều chiếc bình phát xuất, bình lớn nhỏ bất đồng, hình dáng cũng bất đồng, màu sắc cũng riêng biệt.

Bình rất nhiều, bất cứ dưới hình thức nào, cũng đều lạ mắt, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy.

Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Người biết vật gì được chứa đựng trong những chiếc bình đó chẳng ?

Giang Ngọc Lang thở mạnh lấy tiếng, để thoát bớt niềm kinh khủng.

- Độc dược chớ còn gì nữa !

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Người ta nhốt con sư tử lại đây, là để nó bảo vệ những chiếc bình kia !

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Nhưng có ai lọt vào được nơi này mà họ sợ ? Họ đâu cần dùng đến thú dữ để bảo vệ một nơi bí mật như thế !

Tiểu Linh Ngư nheo nheo mắt:

- Người ta không đề phòng người ngoài, thì người ta đề phòng người trong ! Đề phòng những kẻ quanh mình ! Đề phòng những người quen, như gia nhân, thân quyến, bằng hữu ...

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Người quen ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đó là cái chắc ! Như ta với người, ta cũng có thể sợ người hạ độc hại ta vậy chứ ! Cho nên, họ để cho sư tử tại đây, bất cứ ai, muốn vào cũng chẳng được. Dù có tài cao giết con sư tử, thì nó cũng gào thét lên, làm kinh động đến kẻ khác. Như thế là cái mưu cơ bại lộ rồi ! Bởi, vào đây là do mưu cơ, trộm độc được, hại kẻ khác. Mưu cơ bị phát hiện, thì còn làm ăn gì được nữa ?

Giang Ngọc Lang đảo mắt nhìn quanh một vòng, đoạn thở dài tiếp:

- Họ phòng thủ cũng phải, bởi những chất tuyệt độc trên đời, có thể đều ở nơi đây, cho dù ai có võ công cao siêu đến đâu, cũng chẳng chịu nổi sự công phá của các loại độc này !

Bỗng, Tiểu Linh Ngư cúi mình xuống rồi thốt:

- Biết lắm mà ! Người thứ tư nằm đây !

Giang Ngọc Lang nhìn mãi, chỉ thấy có mỗi một đốt xương thôi. Hắn suy nghĩ một lát chợt biến sắc mặt kêu lên.

- Y ... cái xác của y đây ? ... hay là con sư tử đó thịt y rồi.

Tiểu Linh Ngư thở ra:

- Người nào đó hẳn là thời vận bất tề ! Đã bị giết chết, rồi cái xác cũng bị sư tử ăn luôn.

Chàng cầm đốt xương, đốt xương rời ra làm hai, rồi cau mày, tiếp:

- Xem ra, nơi đây, chẳng những chỉ có một con sư tử, lại còn có lang, hổ ...

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Lang hổ ? Chúng ở đây ? Hay, xác chúng ở đâu ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Thịt kẻ yếu, là môi ngon của kẻ mạnh, vật dữ cũng như người tham, luôn luôn sát hại vật hiền, luôn luôn cướp đoạt của người lành. Lang, hổ, sư trước hết chia thịt của người bị giết, kế đó, hổ và sư cùng chia thịt của lang, sau cùng, sư thịt luôn hổ, để rồi chẳng còn gì ăn, phải chết ...

Bồng, Giang Ngọc Lang bật cười khanh khách:

Tiểu Linh Ngư lầy làm lạ:

- Người thấy gì mà hoan hỉ thế ?

Giang Ngọc Lang vẫn còn cười:

- Người quay đầu lại, nhìn xem !

Nơi tay hắn, chẳng rõ từ lúc nào, một vật đen sì, dường tượng một đoạn trúc.

Trong khi Tiểu Linh Ngư nhìn vật đó, thì hắn lại cười, cười còn lớn hơn trước.

- Vận khí của ta chẳng đến nỗi quá đen ! Bồng nhiên mà ta lại được một bữa bói !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Vật gì thế ?

Giang Ngọc Lang cao ngạo:

- Người không nhận ra được vật này, thì đúng là người cô lậu quả văn, đúng là một ngốc tử. Năm xưa, tại biên giới đất Điều, có vị kiếm khách được giang hồ suy tôn là đệ nhất cao thủ trong thiên hạ, chết vì vật này. Vị kiếm khách đó là Tuyệt Thần Đạo Trưởng.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không nhận ra !

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Cho người biết, vật này là Ngũ Độc Thiên Thủy, của Bạch Thủy Cung ngày trước, kẻ nào bị một giọt nhỏ chạm vào mình, là chỉ trong nửa khắc thời gian, thân thể rữa nát, tự nhiên phải chết.

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Nếu vậy, người đừng đứng gần ta, người cũng đừng để thứ nước độc quý đó chạm vào mình ta.

Giang Ngọc Lang rít một tràng cười ghê rợn.

- Người thật sự chẳng biết, hay vờ không biết ?

Tiểu Linh Ngư đưa tay vò đầu, sờ sờ mấy lượt:

- Chẳng lẽ ...chẳng lẽ người lại muốn giết ta nữa ?

Giang Ngọc Lang gằn giọng:

- Lần này thì có trời mới cứu người thoát chết với ta ! Người nên bắt đầu rầu rĩ đi là vừa, ta đã soát rất kỹ rồi, chiếc ống chứa Ngũ Độc Thiên Thủy đầu ăm ắp, bây giờ, ta vẫy tay là người đi đời !

Tiểu Linh Ngư cười khở:

- Người nhất định phải giết ta ? Không giết không được ?

Giang Ngọc Lang hừ một tiếng:

- Nếu vừa rồi, người đừng sanh sự, cứ để ta lấy pho bí kíp vũ công kia, thì người còn cầu tính được, ta còn có thể dung tha người được ! Bây giờ thì ...tất cả đều muộn, người phải chết ! Nhất định là người phải chết !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Người đừng quên, có lúc ta giết được người, song ta bỏ qua mọi dịp, ta đâu có hạ thủ ?

Giang Ngọc Lang cười lạnh:

- Cái ý của người thế nào, mặc người, ta không cần biết, có điều là ta cần phải giết người, người còn sống là ta phải mệt từng chập. Người không nên trách ta, bởi sự giành sống có cái đạo lý của nó, mà lẽ phải không thể giải thích !

Tiểu Linh Ngư lại thở dài:

- Thế thì ta đành vậy, chứ biết sao ! Thế là xong cho ta !

Bỗng, chàng cười lớn:

- Tuy nhiên, ta yêu cầu người nhìn vật chi trong tay ta đây, nhìn đi, rồi muốn làm gì hãy làm.

Vật đó, chính là chiếc ống đồng, đựng Thiên Tuyệt Địa Giảm Thấu Cốt Châm, chàng cho là ống trống rỗng, Giang Ngọc Lang quăng đi, chàng âm thầm nhặt lên, giấu nơi mình.

Giang Ngọc Lang cười lớn hơn chàng:

- Người điên rồi phải không ? Đem chiếc ống trống rỗng ra, dọa khiếp ta ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Ống không ? Ai bảo với người là ống không ?

Giang Ngọc Lang giật mình:

- Người ...chính người ...vừa rồi ...

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Phải, ta có nói là chiếc ống trống rỗng, nhưng sự thực, nó có trống không đâu ? Bất quá, ta lừa người vậy thôi ! Người nghĩ, ta không lừa người, thì ta phải làm sao khác hơn ?

Giang Ngọc Lang biến sắc, không vì sợ, mà vì tức giận.

Nhưng, hấn chưa tin lắm, cố thi đua tâm lý với Tiểu Linh Ngư. Hấn giữ bình tĩnh, nhóng một câu:

- Bây giờ, người định lừa ta thêm một lần nữa à ? Rõ ràng là chiếc ống không, chủ nhân của nó đã dùng qua, bằng cứ là những mũi độc châm đã được xuất phát, nếu không thì đối phương của y đâu có chết như chúng ta đã thấy đó.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Đúng vậy, chủ nhân hẳn là có dùng qua, song người có biết ống đồng này được sử dụng mấy đợt mới hết số châm bên trong chăng ?

Giang Ngọc Lang sững sờ.

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Ba đợt tất cả. Mỗi lần sử dụng một đợt là chủ nhân phải tìm Thần Thủ Tượng thay vào các mũi châm khác, để lấp chỗ trống, chẳng bao giờ chủ nhân đợt dùng tất số mới thay số khác vào. Điều đó thì kẻ ngu nhất cũng thừa hiểu, bởi ai ai cũng phải đề dặt, đề phòng. Cầm một vật phóng ám khí, mà bên trong không có ám khí, thì cầm lên chi cho bận tay ? Cho nên, ta biết chắc trong ống đồng còn hai đợt ám khí nữa !

Chàng cười hì hì tiếp:

- Tại vì tâm cơ của người còn non quá, cho nên người tin ngay lời ta nói !

Mồ hôi lạnh toát ra ướt đẫm mình Giang Ngọc Lang.

Lâu lắm, hấn run giọng hỏi:

- Bây giờ, người định làm gì ta ?

Tiểu Linh Ngư điềm nhiên:

- Ta có định làm chi đâu ! Ta chỉ phòng thủ bản thân thôi, nếu người vấy ống đựng Ngũ Độc Thiên Thủy, thì ta cũng bắn ra Thiên Tuyệt Địa Giải Thấu Cốt Châm. Có thể thôi.

Giang Ngọc Lang run cả người, tay như bị phong giạt.

Nhưng, hấn chưa tin hẳn, cố buông tiếp một câu dò:

- Người lừa ta ! Làm gì người biết được ...

Tiểu Linh Ngư chặn lại:

- Ta không biết thì còn ai biết chứ ? Ta lớn lên trong Ác Nhân Cốc, hàng ngày ta dự thính các cuộc đàm đạo giữa Thập Đại Ác Nhân ta còn biết những gì khác nữa kia, chứ gì một loại độc châm này ?

Giang Ngọc Lang sợ ngay, bởi sợ thực sự nên hấn rung người cực độ.

Hấn cười vuốt:

- Đại ca biết nhiều là phải ! Tiểu đệ đừng nói là rất phục đại ca, tuy còn ít tuổi, song kiến văn rất rộng, rộng hơn cả những bậc lão thành !

Để chứng tỏ hấn không tán phĩnh, hấn đặt ống Ngũ Độc Thần Thủy vào chỗ cũ.

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Nhất định phải giết người, nếu ta không giết người thì ta phải mệt từng chập, từng chập. Có phải vậy không nào ?

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Tiểu ...tiểu đệ biết tội rồi đại ca ! ... Tiểu đệ chỉ là một đứa bé con, nói năng vô lễ, hành động nông nổi, đại ca chấp làm chi ! Tha cho tiểu đệ, đại ca nhé !

Hấn vừa thốt, vừa lùi lại.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta nhìn nhận người thông minh, người biết rất nhiều việc, song rất tiếc là người còn kém ta mấy điểm ...

Chàng ấn ngón tay lên nút cơ quan của chiếc ống đồng, một tiếng cách khẽ vang lên.

Giang Ngọc Lang nhũn người, tưởng chừng như hấn hôn mê, ngã xuống.

Nhưng không một mũi châm nào bay ra cả.

Tiểu Linh Ngư ung dung nhặt chiếc ống đựng Ngũ Độc Thiên Thủy do Giang Ngọc Lang vừa đặt xuống, đoạn bật cười ha hả:

- Cho người biết, ống đồng thì trống rỗng thật đấy, chứ Ngũ Độc Thần Thủy thì đầy ăm ắp ! Nếu người chịu khó nghĩ kĩ một chút, tất người hiểu cái đạo lý của sự tình. Cứ mỗi lần máy động, là ống đồng phát xuất một đợt độc châm một trăm ba mươi mũi, chiếc ống nhỏ thế kia làm sao đựng hết ba đợt độc châm tổng số ba trăm chín mươi mũi ? Cho nên, chủ nhân bắn độc châm ra rồi, là chiếc ống đồng trống rỗng, như ta đã nói, và chủ nhân phải vứt nó đi, như ta đã nói ! Nó là vật phế thải, ta đã nói với người, chứ ta có lừa người đâu ? Chính bây giờ ta mới lừa người đó !

Lần này thì Giang Ngọc Lang hôn mê thật, lần này thì hấn ngã xuống thật.

Lần trước, hấn nhũn người, suýt hôn mê, vì quá sợ.

Bây giờ, hấn ngã thật, hôn mê thật, vì tức uất.

o0o

Dầu trong bình đèn đã cạn.

Giang Ngọc Lang mò mò về chỗ cũ, rót đầy đầy dầu rồi trở lại. Hấn không quên lấy dầu, lấy rượu mang sang luôn.

Hắn bày những vật đó, trước mặt Tiểu Linh Ngư, cung kính đứng hầu, chờ cho Tiểu Linh Ngư ăn xong, uống xong, hắn dọn đồ thừa, đến một góc nhà, ngồi ăn.

Nếu lúc đó, có mặt cha hắn, thì cha hắn cũng phải giương tròn mắt nhìn hắn, tự hỏi làm sao hắn lại sợ Tiểu Linh Ngư, cung kính Tiểu Linh Ngư hơn cha hắn !

Tiểu Linh Ngư đưa tay áo chùi mép cho sạch mỡ, đoạn lẩm nhẩm:

- Còn lại một gian cuối cùng, qua mấy gian rồi, chúng ta chẳng phát hiện ra lối thoát, thì chắc chắn là lối thoát phải ở trong gian cuối cùng đó.

Chàng gật gù, tiếp:

- Phải chứ ! Lối thoát đặt ngay gian phòng ngủ, thì hợp lý lắm rồi !

Gian cuối cùng, chàng đoán là phòng ngủ của chủ nhân.

Chàng vận chuyển chiếc bàn xây bằng bạc.

Bức tường mở, bày ra một khung cảnh kỳ diệu, bình sanh chàng chưa từng trông thấy.

Có thể cho rằng đây là một cung phòng, dành cho bậc vua chúa ! Tiêu Mê Mê trang trí chỗ ở của nàng cực kỳ xa xỉ, song đem chỗ ở của nàng so sánh với nơi này, thì chẳng khác nào đem bùn, đem đất mà đặt cạnh kim cương.

Sau bức tường, là một con đường ngắn, đường lát thảm nhung, hai bên đường, là hai dãy phòng, mỗi dãy ba gian, nơi cửa mỗi gian, có rèm châu phủ kín.

Ánh sáng của ngọn đèn, của mỗi lửa chiếu vào những bức rèm châu, phản quang chớp chớp chói mắt.

Ở đây sao mà nhiều châu ngọc đến thế ?

Tiểu Linh Ngư có nghe nói đến rừng Thất Bửu, cung Dao Trì, chàng cũng như toàn thể thế nhân nghìn năm trước, nghìn năm sau, nào có thấy những nơi huyền hoặc đó ?

Song, vào đây rồi, chàng tưởng là mình đã lạc long đến mấy cảnh đó.

Tuy nhiên, chàng chỉ nhìn thoáng qua cái khung cảnh để nhận định tình hình vậ thôi, chứ chàng không thiết tha lắm những đồ vật mà đời cho là quý báu như thế đó.

Chàng lẩm nhẩm:

- Người, thì chỉ có năm, còn phòng, sao lại đến sáu ? Không lẽ nơi đây lại có đến sáu người ? Người thứ sáu ở đâu ? Mà dù có người thứ sáu, hẳn người đó chẳng biết võ công, bởi không biết võ công nên không tham gia cuộc nghiên cứu. Bằng có là chỉ có năm chiếc ghế thôi, năm chiếc ghế dành cho năm người là cái chắc rồi !

Chàng vừa suy tư, vừa bước vào gian thứ nhất.

Cảnh trang trí bên trong chứng tỏ đây là một khuê phòng. Những vật dụng trang điểm còn nguyên vẹn.

Phía sau chiếc giường ngủ, còn một chậu tiểu tiện.

Tiểu Linh Ngư sững sờ. Chàng mở to mắt, kêu lên thất thanh:

- Nữ nhân ...Chủ nhân là một nữ nhân ! ...Đánh chết ta, bảo ta tin, ta thà chết chứ không tin nổi !

Màn giường thêu rất đẹp, màn có buông thông đó.

Tiểu Linh Ngư vén màn lên, trên giường còn nguyên bộ xương người. Mớ tóc dài còn đó, trùm tròn chiếc gối.

Đúng là một gian phòng của nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư gãi đầu sột sột, một lúc, chàng quay đầu về phía sau hỏi:

- Người để ý xem, những người chết kia là nam hay là nữ chẳng ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Năm tất cả, xương nam nhân phải to hơn xương nữ nhân nhiều, không ai lầm lẫn được điều đó.

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ta không giết người, là vì cái duyên có đó ! Ta còn chỗ dùng người !

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Rất có thể, có một người thứ sáu, và người thứ sáu là nữ nhân !

Tiểu Linh Ngư gật đầu mấy lượt:

- Phải ! Phải ! Đúng lắm ! Có lý lắm !

Nhưng, cả hai lầm.

Gian phòng thứ hai, cũng lại là một gian phòng dành cho nữ nhân, trên giường cũng có một bộ xương nữ nhân.

Gian thứ ba, gian thứ tư cũng đều là phòng nữ nhân, trên giường cũng có một bộ xương nữ nhân.

Tiểu Linh Ngư lắc đầu mãi cười khổ mãi.

Chàng lẩm nhẩm:

- Thì ra, nào phải chỉ có năm người mà thôi đâu ! Cũng chẳng phải chỉ có sáu người ! Thì ra các cao thủ võ lâm ấy, đều mang các lão bà đến đây ! Tất cả đều bị sát hại ! Luôn lão bà của họ cũng bị sát hại nốt !

Giang Ngọc Lang đưa ra nhận xét:

- Các nữ nhân này bị điểm huyết, bỏ nằm tại đây, ngày qua ngày, quá đói mà chết, chứ chẳng có ai giết.

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cái cách chết đó, là cái cách khó chịu nhất trên đời, trong ngàn vạn cách ! Người nào chủ trương sát nhân như thế đó, hẳn phải tàn độc hơn người gấp trăm gấp ngàn lần !

Giang Ngọc Lang gầm đầu xuống, nếu hẳn thành thật thì mặt hẳn phải đỏ vì thẹn. Song mặt hẳn không đỏ.

Tiểu Linh Ngư đương nhiên trông thấy thần thái của hắn. Nhưng, chàng lờ đi như thường.

Bỗng, chàng kêu lên:

- Cứ theo sự suy đoán của ta, thì người hạ thủ đó không có ý để cho số nữ nhân này phải chết.

Giang Ngọc Lang ngẩng đầu kêu lên:

- Nhưng họ đã chết hết rồi ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Người hạ thủ hẳn có ý định sẽ trở lại giải huyết cho họ, nhưng vì một lẽ gì đó, y không trở lại được ! Hoặc giả chính y bị giết, thành ra các nữ nhân này cũng phải chết theo y !

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Còn cái kẻ giết y ?

Tiểu Linh Ngư kêu trời:

- Có quỷ mới biết được !

Cả hai bước vào gian phòng thứ năm.

Tiểu Linh Ngư vén màn lên rồi thở dài:

- Con người, là cái gì kì quái nhất trên thế gian ! Đã biết đây là một chiếc giường dành cho nữ nhân, thế mà vẫn vén màn, quan sát ...

Nhưng, liền sau câu nói, là chàng nhận ra mình lầm.

Trên giường, chẳng phải chỉ có một bộ xương, mà đến hai bộ xương, một nam, một nữ.

Nằm úp mặt xuống, xương sống đập nát, hiển nhiên bị kích chết liền.

Tiểu Linh Ngư thở ra một hơi lạnh, dài dài, rồi thốt:

- Đây mới thật là người thứ năm !

Giang Ngọc Lang nhận xét:

- Xem ra, người này đang lúc mê ly, bị người ám toán bất ngờ, chết ngay ...Hừ ! Người nào đó, hạ thủ không đúng lúc ! Ai nữ phá hoại cái cảnh khoái lạc của kẻ khác ?

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Đánh một chưởng, làm chết luôn cả hai, kẻ nào đó quả là tay không vừa ! Đã có vũ công cao như vậy, lại thừa lúc người ta đang khoái lạc, người ta không phòng bị và ám toán, thì thật là bại hoại không tưởng tượng nổi !

Chàng nhìn Giang Ngọc Lang, chững như cho rằng kẻ đó còn bại hoại hẳn hơn gấp trăm gấp ngàn lần.

Giang Ngọc Lang tránh ánh mắt của chàng, hấn thốt:

- Người đó, chắc là ở trong gian phòng thứ sáu !

oOo

Tiểu Linh Ngư vén bức rèm của gian phòng thứ sáu, gian phòng cuối cùng.

Vừa nhìn vào trong, bất giác chàng sửng sờ, chững như chàng có phần nào kinh hãi.

Một đại hán, râu ngắn như râu rồng, đội mạo châu, đang ngồi sau một chiếc bàn, kê ngay cửa hai tay án xuống mặt bàn, như sắp sửa đứng lên.

Lông mày của đại hán rất rậm, cứng như những mũi châm, đôi mắt lớn mở tròn, sát khí còn bốc bừng bừng nơi gương mặt.

Nhìn kỹ một chút, hấn thấy có máu rỉ ra từ thất khiếu, bất quá vết máu đã khô, bạc màu, thành ra trông thoáng qua không ai thấy ngay được.

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Thêm một người chết ! Tất cả đều chết !

Giang Ngọc Lang thốt:

- Nhất định là y chết đồng thời với những người kia !

Tiểu Linh Ngư cau mày:

- Nhưng tại sao thi thể của y còn chính tề, nguyên vẹn như thế ?

Giang Ngọc Lang rút một hạt châu nơi bức rèm, tung vào mình đại hán.

Hạt châu chạm trúng, bật kê một tiếng cốp, bắn dội trở lại liền.

Thân hình người đó cứng như đá !

Tiểu Linh Ngư trố mắt:

- Hay là một pho tượng gỗ ?

Giang Ngọc Lang lắc đầu:

- Người ...Người chết !

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Cho rằng y là tượng gỗ thì y lại giống người. Cho rằng y là người, thì y lại giống tượng gỗ !

Giang Ngọc Lang không nói gì thêm, bước tới gần hơn.

Hắn bước đến chiếc giường bên trong, vén màn lên, trên giường có một nữ nhân, nằm dài, nữ nhân rất đẹp.

Nữ nhân, cũng dường tượng người sống, toàn thân nguyên vẹn, chẳng có một vết tích gì.

Nếu gương mặt không quá xanh, thì đúng là một tuyệt thế giai nhân.

Thực ra, đối với Giang Ngọc Lang, bình sanh hắn chưa từng trông thấy nữ nhân nào diễm lệ như nữ nhân này, tuy gương mặt xanh, tuy biết là đã chết, nữ nhân vẫn làm say mê hắn như thường.

Tiểu Linh Ngư lại thở dài.

- Lúc nàng còn sống, chẳng biết có bao nhiêu nam tử đã chết vì quá mê mết đối với nàng ! Đem Tiêu Mê Mê đặt cạnh nàng, họ Tiêu chỉ còn là một nữ dạ xoa, không hơn không kém !

Giang Ngọc Lang cũng thở dài:

- Thật không tưởng nổi là trên thế gian lại có mỹ nhân đẹp đến mức độ đó !

Tiểu Linh Ngư cười:

- Rất tiếc là nàng đã chết quá lâu !

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Ít nhất cũng đã mười năm rồi !

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Ta không hiểu nổi, tại sao thi thể của nàng ...

Giang Ngọc Lang trầm giọng:

- Cái chết của hai người này không giống với cái chết của những người kia. Cả hai trúng một chất độc cực kì quái dị, chính chất độc đó giữ gìn thân thể họ, không sinh, không rửa nát ...

Hắn lại thở dài rồi tiếp:

- Xem ra, nàng rất quý trọng dung mạo của nàng, mà nói cho cùng, có cái sắc đẹp đó, ai không quý trọng, ai không bảo trì ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Người muốn nói là nàng tự sát ?

Giang Ngọc Lang lập luận:

- Nếu có người giết nàng, thì người đó tội gì phải tìm cái thứ độc dược kỳ bí chứ ?

Tiểu Linh Ngư gật đầu:

- Cũng có lý ! Nhưng ...còn nam nhân kia ? Người chết hơn mười năm, hơn hai, ba mươi năm rồi, mà vẫn còn giữ cái khí khái đó ! Lúc sống, y phải là một tay oanh liệt, từng khuấy nước, chọc trời !

Giang Ngọc Lang cũng gật đầu:

- Rất có thể là như vậy ! Và y hẳn là chủ nhân địa phương này !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Ước đoán của người không sai ! Xem y có oai phong quá chừng !

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Nếu cho rằng chính y sát hại mấy người kia, thì tại sao y lại chết ? Tại sao vợ y tự sát ? Y có liên hệ gì với năm người kia ? Với dụng ý gì, y phí bao nhiêu nhân lực, tài lực, tạo nên khu cung điện này, và tại sao y sống bí mật như vậy ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Người nêu mãi những nghi vấn, làm ta nhức đầu không tưởng nổi !

Cả hai rất thông minh, song trước sự thế này, họ đành chịu, không làm sao khám phá nổi một bí mật thôi, chứ đừng nói là tất cả bí mật trong khu cung điện.

Cả hai quan sát rất kỹ, song lại không phát hiện ra, bên cạnh chiếc gối, có một quyển sách, nếu họ thấy quyển sách đó, thì chẳng cần vận dụng trí óc thông minh tìm hiểu.

Nếu không có quyển sách đó, thì vĩnh viễn trên đời này, chẳng ai hiểu những bí mật tại đây.

Và cuối cùng, Tiểu Linh Ngư cũng trông thấy quyển sách.

Chàng lật mấy trang đầu, bỗng kêu lên:

- Đây rồi ! ...Tất cả những bí mật nằm trên những trang lụa này đây !

oOo

Gọi là sách, bất quá là một cách nói, chứ đó chỉ là một quyển tập, mà những trang bằng lụa, đã ngả màu vàng vàng, những chữ trên lụa rất lân kỳ, uyển chuyển, chứng tỏ là nét bút của nữ nhân.

Những nét bút đó ghi lại đoạn đời của nữ nhân đang nằm trên chiếc giường kia, một đoạn đời đầy thê lương, bi thảm, ly kỳ, dù ai giàu tưởng tượng đến đâu cũng chẳng nghĩ ra nổi !

Và trước khi chết, nàng đã dùng bút tích diễn tả tất cả những bí mật trong thâm cung, cái khu cung điện dưới lòng đất sâu này.

Tự nhiên, nàng đâu phải tả ra, để dành lại cho một mình Tiểu Linh Ngự, duy nhất cho chàng ?

Mà cũng chẳng phải nàng dành lại cho bất kỳ ai.

Bởi, thâm cung này ngoài những người an trú, thế nhân nào lại lọt được đến đây mà nàng hồng cái việc dành lại cho thế nhân xem ?

Chẳng qua, trước khi chết, nàng muốn sống lại những ngày trước, sống từng việc một, nàng làm một việc kiểm soát dĩ vãng, để mà vui buồn theo dĩ vãng hiện lại trước mắt mà thôi !

Lúc nàng chết, thì chốn cung sâu này chẳng còn một người sống.

Không còn người sống thì nàng tỏ bày tâm sự với ai ? Nàng phải mượn bút giấy, để làm cái việc mặc đâm, tự đâm, nàng đối thoại với mình, một thứ đối thoại câm.

Và nàng tự thuật:

Nàng tên là Phương Linh Cơ, sanh trưởng trong một vọng tộc tại đất Giang Nam, người trong tộc còn sống đủ bốn đời, cố, nội, cha và nàng.

Phước, Lộc, Thọ, vọng tộc của nàng gồm đủ, ngày ngày, người của bốn đời an hưởng trong khung cảnh nhàn hạ.

Nhưng có lẽ tạo hóa ố toàn, nên chẳng bao giờ cho con người thập toàn, nên ai khác thì hưởng hạnh phúc, riêng nàng thì không.

Sống trong vọng tộc như vậy đó, mà nàng lại chẳng biết phúc hạnh là gì, thì thật là buồn đau cho nàng.

Nàng than thở, chẳng có một ngày hạnh phúc, chứ đừng nói là thỉnh thoảng có cơn buồn, bất thường có đau khổ.

Cái hạnh phúc của gia đình nàng, chừng như đến thế hệ nàng là chấm dứt, chừng như hóa công chỉ ưu đãi những người trước nàng, rồi khi nàng sanh ra, là bắt đầu có những ngày đen tối.

Người ta đã hưởng nhiều rồi, còn nàng thì chẳng hưởng mấy may ...

Từ một tuổi lên ba, nàng có biết gì mà hưởng, trong khi quanh nàng, cái gì cũng chói lọi, huy hoàng ?

Đến năm nàng lên bốn, năm bắt biết đòi ăn ngon, biết thích màu hạp nhãn, thì mẹ nàng mang nàng theo chuyến viễn du, sang Tô Châu thăm thân nhân.

Lúc trở về, cả sản nghiệp trên một địa diện trăm mẫu vuông chỉ còn là bãi điều tàn với tro, với than ...

Và từ vị tổ phụ đến tên gia nhân, tiểu đồng, tùy nữ bé nhất, một nhân số trên ba trăm, đều bị giết hết, chẳng sót lại một người.

Cừu nhân, cũng biết là chưa sát hại mẹ con nàng, cừu nhân đương nhiên phải nhỏ tận rễ cỏ, dứt tận chồi cây ...

Mẹ con nàng phải cao bay xa chạy, khắp bốn phương trời.

Trong thời gian ẩn tránh gian lao, tuy nàng chưa hiểu rõ như thế nào, song nàng ước đoán là nàng và mẹ nàng phải khổ sở cùng cực.

Cuối cùng, rồi mẹ con nàng cũng biết được. Cừu nhân của mẹ con nàng là Âu Dương Đình.

Âu Dương Đình, nào phải một tiểu tốt vô danh vọng ?

Nói đến nhân vật có cái ngoại hiệu Đương Thế Nhân Kiệt, thì toàn thể khách giang hồ đương thời đều biết, bởi Âu Dương Đình chẳng những vũ công siêu phàm và sản nghiệp có thể sánh ngang với những vị vương hầu trong nước.

Trước một cừu nhân có tài năng như vậy, có thể lực như vậy, thì mẹ con nàng bằng vào một chút võ công mà có thể báo thù, có khác nào lấy cái gáo, múc nước biển, múc đến bao giờ mới cạn biển ?

Mẫu thân nàng ưu tư cực độ, thành ngã bệnh.

Cái biện pháp cuối cùng, mà cũng là bất khả kháng, là nàng phải lấy cừu nhân làm chồng.

Nàng không thể tập luyện vũ công, tạo tự cho mình cái tài thắng địch.

Nàng không có một bữa bổi của tiên gia.

Nàng chỉ có nhan sắc tuyệt trần và chính cái nhan sắc đó thay thế một vũ khí mà nàng tìm khắp giang hồ, rừng núi.

Nhưng, vào làm vợ Âu Dương Đình, bất quá nàng chỉ bước qua giai đoạn đầu. Giai đoạn kế mới là giai đoạn khó khăn.

Giai đoạn ám toán Âu Dương Đình.

Một nhân vật như Âu Dương Đình, đâu có thể chết dễ dàng vì bị ám toán ?

Muốn thực hiện mưu định, phải chờ thời cơ, mà tìm thời cơ bên cạnh Âu Dương Đình khó hơn tìm kim đáy biển.

Nàng phải chờ, phải nhẫn nhục, phải giấu nhiên thù hận, hầu hạ cừu nhân, để lấy lòng tin trọn vẹn.

Một sự khó khăn lớn nhất cho nàng, là cố tật của Âu Dương Đình.

Bình sanh, chẳng bao giờ hấn ngử chung với bất cứ ai, dù với người vợ rất thân yêu.

Tuy nàng được lòng tin cậy của Âu Dương Đình, song vợ chồng chỉ hiệp nhau trong lúc cần hiệp, rồi phòng ai nấy ngử.

Cho nên, nàng chẳng biết định xác đêm nào Âu Dương Đình ngử tại nơi nào.

o0o

Tiểu Linh Ngư đọc đến đó, nghĩ một chút, ngẩng mặt nhìn thoáng qua mặt đại hán râu rồng, thốt:

- Có lẽ tiểu tử này là Âu Dương Đình đây !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Con người đó rất xứng với danh hiệu Đương Đại Nhân Kiệt ! Tuy Phương Linh Cơ oán hận y cùng cực, nhưng vẫn rất mực bội phục y ! Cứ suy qua giọng văn, nét chữ nàng mô tả về y, cũng thấy rõ điều đó !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Còn người ! Nếu có thời cơ thì người cũng là một Âu Dương Đình ! Âu Dương Đình thứ hai !

Giang Ngọc Lang lờ đi, chuyển câu chuyện sang đề khác:

- Kỳ quái thật ! Ta chẳng hiểu nổi tại sao, có địa vị như vậy, có danh dự như vậy, Âu Dương Đình lại kiến tạo một khu cung điện quỉ quái tại đây ! Lý do gì khiến y cam sống một cuộc đời thiếu ánh sáng ?

Tiểu Linh Ngư hừ một tiếng:

- Muốn biết tại sao, người cứ đọc quyển nhật ký này, đọc tiếp là biết ngay cần chi phải suy nghĩ.

Rồi cả hai xem tiếp các đoạn sau.

Âu Dương Đình kiến tạo khu cung điện này, hao phí rất nhiều tâm huyết, cứ mỗi năm, y giành ra ba tháng, xuống đây, đốc xuất công nhân, trong ba tháng đó, y an bày giáo vụ chu đáo, để có thể yên trí mà giám thị công cuộc kiến trúc.

Sau đó, chẳng biết y dùng những thủ đoạn nào, lại lừa được năm vị cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm xuống đây với y, y thuyết phục họ, cùng hiệp tâm hiệp trí sáng chế một môn võ công có thể làm đảo lộn trời đất, một môn võ công vô địch ngàn năm trước chẳng có, ngàn năm sau cũng còn độc bá vũ học.

Y lập luận là nếu sáng chế được môn võ công kỳ tuyệt như vậy, lưu truyền hậu thế, thì tên tuổi của họ mãi mãi sáng chói như nhật nguyệt.

Thiên cổ lưu danh ! Còn không ai mê mấy tiếng đó ? Huống chi người học võ ?

Võ là động, văn là tịnh, văn còn thích danh, huống hồ võ !

Năm vị cao thủ động tâm ngay, và họ cũng động trí luôn, do đó mà họ bằng long qui tụ lại một nơi, ngày đêm nghiên cứu, họ đem sở học, kinh nghiệm của họ, nhồi, nắn, thành một môn duy nhất, họ sửa, họ chữa, họ gia, họ giảm, bổ khuyết, điền sai ...

Họ không ngờ, là ngày nào thành công, là ngày họ vĩnh viễn ly khai cõi đời, để trở về với cát bụi.

Cái cung này, Âu Dương Đình đặt tên là Địa Linh Cung, xuống đến đây, y bỏ cái tập quán ngủ riêng, y bằng long ngủ chung với Phương Linh Cơ, bởi y đã tín nhiệm nàng hoàn toàn rồi.

Từ lúc đầu, y không hề tưởng là Phương Linh Cơ là cừu nhân của y, trước kia, y không ngủ chung với nàng, chẳng qua là vì tập quán thôi, chứ không phải vì biết nàng là kẻ thù.

Ngủ chung với y, tự nhiên Phương Linh Cơ có nhiều cơ hội hạ thủ, song nàng chưa hạ thủ.

Nàng chờ.

Nàng chờ khi cơ mưu của y thành, nàng chờ khi y đạt được ý nguyện.

Y hưởng danh vọng quá nhiều, y xa xí cực độ, bằng hữu của y, phụng thừa y, kể có số ngàn số vạn, một con người được ưu đãi như vậy, thiết tưởng cũng đã đầy đủ lắm rồi chứ !

Thế mà y lại nuôi dưỡng một dã tâm.

Từ cổ chí kim, có chẳng biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt thành danh. Song, chưa có một ai siêu việt đến cái mức trở thành vô địch thiên hạ, vô địch thực sự chứ, chẳng phải chỉ xưng hùng xưng bá, một địa phương quá nhỏ và hẹp.

Y muốn mình là một tay vô địch khắp hoàn vũ, bất cứ ai gặp y cũng phải run sợ.

Để thực hiện cái dã tâm đó, y dụ dẫn năm vị cao thủ, mà người đương thời tôn xưng là Thiên Địa Ngũ Tuyệt.

Họ bị dẫn dụ dễ dàng, vì tất cả đều có nhược điểm, mà Âu Dương Đình là tay thánh khám phá nhược điểm của con người, do đó y giải đúng chỗ ngứa.

Cả năm người, chẳng may may nghi ngờ, bởi Âu Dương Đình là vị Đương Đại Nhân Kiệt kia mà, như thế là y vừa hào sảng, vừa khảng khái, vừa nhiệt tình, vừa hiếu hữu, y có những đức tính mà bất cứ khách giang hồ nào cũng mơ ước có một phần thôi.

Còn ai không mê ? Còn ai hoài nghi ?

Dĩ nhiên, trước khi vờ Thiên Địa Ngũ Tuyệt xuống đây, y đã có cái kế hoạch sát hại họ hết rồi.

Thực ra, cái kế hoạch đó, Phương Linh Cơ không hề biết được, bởi kế hoạch của Âu Dương Đình còn kín đáo, liền lạc hơn nền trời xanh trong vắt.

Phương Linh Cơ biết y có ý sát hại người song không nắm được chứng tích gì, thì nàng làm sao nói lên cho năm vị đó nghe ? Chắc gì họ tin nàng với những lời vu khống suông.

Cho nên nàng không dám hành động hồ đồ.

Không mượn tay các vị đó thì Phương Linh Cơ tự nghĩ ra một kế hoạch giết y.

Kế hoạch sẵn có, nàng chờ giờ thực hành, giờ mà đặc ý nhất, giờ thành công, toại nguyện.

Giờ đó đến rất nhanh chóng.

Y khoan khoái với cái ý tưởng, mình là người duy nhất, ngàn trước không ai sánh, ngàn sau không ai bì ...

Và, một chung rượu độc chờ y, chờ tại gian phòng này, để nàng y toại nguyện, để đưa y về với hư vô, hưởng sự thành công đó.

Chung rượu độc đó Phương Linh Cơ muốn uống chung với Âu Dương Đình.

Đôi mắt của Tiểu Linh Ngư ươn ướt.

Bỗng, chàng vung mạnh tay, quăng quyển nhật ký vào góc phòng rồi thốt:

- Tại sao nàng ghi chú những điều đó ? Nàng không ngại là sẽ làm đau lòng lây đến kẻ độc sao ? Nàng ác ! ...Nàng chết rồi, còn muốn hại đến kẻ sau ! Nữ nhân ! Hừ ! nữ nhân !

Giang Ngọc Lang như si như dại.

Lâu lắm, hấn lắm nhảm.

- Nhân loại thành công tuyệt đỉnh ! ...Không tiền khoáng hậu anh hùng ! ...A !
Đáng tiếc ! Tiếc thay !

Tiểu Linh Ngư đảo mắt nhìn qua thi thể Âu Dương Đình tiếp:

- Y sát hại Thiên Địa Ngũ Tuyệt, định uống chén rượu mừng với vợ, ngờ đâu chén rượu thành công lại thành chén rượu tuyệt mệnh !

Càng bật cười lớn, như kẻ điên:

- Ha ha ! Thú vị vô cùng ! Ha ha !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Phương Linh Cơ cũng đáng trách, thanh toán mỗi huyết hải thâm cừu, là bổn phận của kẻ làm con, nàng làm được, là phải khoan khoái chứ, tại sao lại cùng chết với kẻ thù ?

Tiểu Linh Ngư vắn mình, xương kêu răng rắc, rồi thở phào phào, sau cùng thốt:

- Ta đã nói, tâm sự của nữ nhân, chỉ có trời mới hiểu nổi, kẻ nào dùng trí não tìm hiểu nữ nhân, kẻ đó là một ngốc tử ! Kẻ đó điên loạn rồi !

Giang Ngọc Lang bước tới, nhặt quyển nhật ký lên, nhìn với vẻ trân trọng, rồi lẩm nhẩm:

- Có câu này, người nghe đây:Y đối với ta chẳng hề nghi kỵ ...A ? Ta hiểu Âu Dương Đình đối với nàng cái tình rất nặng, cái nghĩa rất dày, nàng lại thờ chồng đúng đạo, đã không thương chồng, cũng phải giữ đúng đạo, để tạo niềm tin. Thời gian qua, nàng sinh lòng kính phục, từ kính phục đến yêu, vì thù nhà, phải giết người yêu, vì người yêu, phải chết theo thù ! Nàng làm thế là phải, ta trách sai ! Một nhân vật như Âu Dương Đình nữ nhân nào chẳng mê ?

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Nữ nhân ! ...Người lại luận về nữ nhân !

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Nghịch cảnh ! Nghịch cảnh ! Không thể giết chồng, giết chồng rồi lại không thể sống đơn độc, sống thiếu vắng người chồng đáng yêu, đáng phục đành phải chết ! Trọn hiếu ! Vẹn tình !

Tiểu Linh Ngư nhìn hấn, điểm một nụ cười:

- Lắm lúc, ta tự hỏi, người là nam, hay là nữ !

Giang Ngọc Lang giật mình:

- Người nói thật ? Chẳng biết ta là nam hay nữ ?

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Tự nhiên người là nam, nhưng một nam giống nữ !

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Ta ? ...Ta giống nữ ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Có lúc, người độc ác, đến có thể phủ nhận thân nhân ! Có lúc, người lại giàu thiện cảm, nam nhân thông thường chẳng bao giờ như người cả. Chỉ có nữ nhân mới có cái tâm biến hóa bất thường như thế !

- o O o -